

Věc C-481/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

21. června 2019

Předkládající soud:

Corte costituzionale (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

6. března 2019

Navrhovatel v řízení o kasačním opravném prostředku:

D.B.

Odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku:

Commissione Nazionale per le società e la borsa (CONSOB)

Předmět původního řízení

Incidenční řízení kontroly ústavnosti článku 187-n legislativního nařízení č. 58 ze dne 24. února 1998 zahájené ze strany Corte di cassazione (Kasační soud) v rámci kasačního řízení mezi panem D.B. a Commissione nazionale per le società e la borsa (Národní komise pro trh cenných papírů) (dále jen „CONSOB“).

Konkrétně, pan D.B. podal ke Corte di cassazione (Kasační soud) kasační opravný prostředek proti rozsudku Corte d'appello di Roma (odvolací soud v Římě), doručenému dne 20. listopadu 2013, kterým byly zamítnuty námitky podané panem D.B. proti rozhodnutí CONSOB ze dne 2. května 2012, která uplatnila některé správní sankce vůči panu D.B. ve vztahu ke správním deliktům uvedeným v čl. 187-a odst. 1 písm. a) a c) a v článku 187-n legislativního nařízení č. 58/1998, ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkových okolností.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Přesný výklad a platnost článku 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES, jelikož je stále použitelný *ratione temporis*, a článku 30 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č.

596/2014. Zejména, zda musí být výše uvedená ustanovení vykládána v tom smyslu, že umožňují členskému státu, aby nesankcionoval osobu, která odmítne odpovědět na otázky příslušného orgánu, ze kterých může vyplynout její odpovědnost za protiprávní jednání sankcionované trestními sankcemi nebo správními sankcemi „trestní“ povahy, a zda jsou, v případě záporné odpovědi, tato ustanovení slučitelná s články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina práv EU“), a to i s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve vztahu k článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) a na ústavní tradice společné členským státům.

Právním základem je článek 267 SFEU.

Předběžné otázky

„a) musí být čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES, jelikož je stále použitelný *ratione temporis*, a čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 596/2014 vykládány v tom smyslu, že umožňují členskému státu, aby nesankcionoval osobu, která odmítá odpovědět na otázky příslušného orgánu, ze kterých může vyplynout její odpovědnost za protiprávní jednání sankcionované správními sankcemi „trestní“ povahy?

b) v případě záporné odpovědi na tuto první otázku, jsou čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES, jelikož je stále použitelný *ratione temporis*, a čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 596/2014 slučitelné s články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie, a to ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva v oblasti článku 6 EÚLP a ústavních tradic společných členským státům, v rozsahu, v němž ukládají sankcionovat také osobu, která odmítá odpovědět na otázky příslušného orgánu, ze kterých může vyplynout její odpovědnost za protiprávní jednání sankcionované správními sankcemi „trestní“ povahy?“

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Článek 14 odst. 1 a 3 směrnice 2003/6/ES.

Článek 12 odst. 2 písm. b) směrnice 2003/6/ES.

Článek 23 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) č. 596/2014.

Článek 30 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 596/2014.

Články 47, 48 a čl. 52 odst. 3 Listiny práv EU.

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Článek 187-n legislativního nařízení č. 58/1998 týkající se ochrany dohledové činnosti Banca d'Italia (Italská národní banka) a Consob. Na jedné straně je zejména relevantní jeho znění použitelné na skutkové okolnosti původního řízení, podle kterého: „S výjimkou případů uvedených v článku 2638 občanského zákoníku každý, kdo ve stanovené lhůtě nevyhoví žádostem CONSOB nebo zpozdí výkon jejích funkcí, bude potrestán peněžitou správní sankcí od padesáti tisíc eur do jednoho milionu eur“, a které stanovilo peněžitou správní sankci od padesáti tisíc eur do jednoho milionu eur za odmítnutí odpovídat v průběhu osobního slyšení nařízeného ze strany CONSOB, jakož i na druhé straně znění předmětného článku, tak jak bylo změněno legislativním nařízením č. 129/2017, které v odstavci 1 stanoví: „[s] výjimkou případů uvedených v článku 2638 občanského zákoníku bude ve smyslu tohoto článku potrestán každý, kdo ve stanovené lhůtě nevyhoví žádostem Italské národní banky a CONSOB nebo s těmito orgány nespolupracuje za účelem vykonání příslušných funkcí dohledu nebo zpozdí výkon těchto funkcí“.

Článek 187-g odst. 3 písm. c) legislativního nařízení č. 58/1998, týkající se funkcí svěřených CONSOB, které zahrnují pravomoc „přistoupit k osobnímu slyšení“ ve vztahu ke „komukoli, kdo může být informován o skutkových okolnostech“.

Článek 187-a odst. 1 písm. a) a c) legislativního nařízení č. 58/1998, který stanoví správní delikt obchodování zasvěcených osob.

Článek 184 legislativního nařízení č. 58/1998, který stanoví trestný čin obchodování zasvěcených osob.

Ústava Italské republiky, zejména: čl. 24 druhý pododstavec; čl. 111 druhý pododstavec, který zakotvuje „zásadu rovnosti stran“ v řízení; čl. 117 první pododstavec, který stanoví, že „[z]ákonodárná moc je vykonávána státem a regiony při dodržování Ústavy, jakož i povinností, které vyplývají z práva Společenství a z mezinárodních závazků“ a článek 11, který připouští „omezení svrchovanosti nezbytná pro řád, který zajistí mír a spravedlnost mezi národy“.

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Na konci sankčního řízení zahájeného proti panu D.B. uplatnil CONSOB rozhodnutím ze dne 2. května 2012 vůči této osobě některé správní sankce podle legislativního nařízení č. 58/1998, zejména jeho článku 187-a odst. 1 písm. a) a c), který se týká obchodování zasvěcených osob, jakož i jeho článku 187-n, a to z důvodu, že pan D.B. několikrát odložil datum slyšení, na které byl předvolán, a z důvodu, že když se dostavil ke CONSOB, odmítl odpovědět na otázky, které mu byly položeny. Toto posledně uvedené ustanovení totiž sankcionuje „každ[ého], kdo ve stanovené lhůtě nevyhoví žádostem CONSOB nebo zpozdí výkon jejích funkcí“ a bylo zavedeno italským zákonodárcem při provádění obecné povinnosti spolupráce s dohledovým orgánem stanovené v čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES.

- 2 V samostatném trestním řízení byl pan D.B. obviněn z trestného činu obchodování zasvěcených osob podle článku 184 legislativního nařízení č. 58/1998. Ve vztahu k tomuto trestnému činu se pan D.B. dohodl se státním zástupcem na podmíněném trestu odnětí svobody v délce jedenácti měsíců a pokutě ve výši 300 000 eur, kterou soudce u Tribunale di Milano (soud v Miláně) pověřený předběžným vyšetřováním uplatnil dne 18. prosince 2013.
- 3 Proti výše uvedenému rozhodnutí CONSOB ze dne 2. května 2012 podal pan D.B. námitku k Corte d'appello di Roma (odvolací soud v Římě), přičemž se mimo jiné dovolával protiprávnosti sankce, která vůči němu byla uplatněna podle výše uvedeného článku 187-n. Rozsudkem doručeným dne 20. listopadu 2013 Corte d'appello di Roma (odvolací soud v Římě) tuto námitku zamítl.
- 4 Proti tomuto rozsudku tedy pan D.B. podal kasační opravný prostředek. Corte di cassazione (Kasační soud) usnesením č. 54 z roku 2018 vznesl u Corte costituzionale (Ústavní soud) některé otázky ústavnosti ve vztahu k uvedenému článku 187-n.

Základní argumenty předložené ze strany Corte di cassazione (Kasační soud) v rámci vznesení otázek ústavnosti

- 5 Corte di cassazione (Kasační soud) uplatňuje nejen možný rozpor článku 187-n s vnitrostátními ústavními normami, tedy s článkem 11, čl. 24 druhým pododstavcem, čl. 111 druhým pododstavcem a čl. 117 prvním pododstavcem italské Ústavy, ale také údajnou neslučitelnost výše uvedeného článku s EÚLP, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech (dále jen „Mezinárodní pakt“) a Listinou práv EU.
- 6 Corte di cassazione (Kasační soud) jednak uvádí, že uvedený článek 187-n, zavedený italským zákonodárcem při provádění povinnosti spolupráce s dohledovým orgánem stanovené v sekundárním právu Unie, zejména v čl. 12 odst. 2 písm. b) a v čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES, je protiústavní v rozsahu, ve kterém sankcionuje nevyhovění žádostem CONSOB ve stanovené lhůtě nebo způsobení zpoždění výkonu funkcí CONSOB, a to i v případě, kdy je subjektem osoba, vůči níž CONSOB vede vyšetřování týkající se možného spáchání protiprávního jednání sankcionovaného sankcemi, které mají v zásadě trestní povahu.
- 7 Corte di cassazione (Kasační soud) si navíc klade otázku, zda je výše uvedená povinnost spolupráce, v případě, že by byla považována za uplatnitelnou i ve vztahu k osobě, vůči níž je vedeno vyšetřování, slučitelná s čl. 47 odst. 2 Listiny práv EU, jakož i s článkem 6 EÚLP a článkem 14 Mezinárodního paktu. V tomto ohledu [Kasační] soud na jedné straně uvádí, že EÚLP a Mezinárodní pakt implicitně a výslovně uznávají právo každého jednotlivce nespolupracovat za účelem vlastního sebeobviňování a právo nevypovídat i v rámci správních řízení vedoucích k uložení sankcí majících v zásadě „trestní“ povahu, jako je řízení, které vede CONSOB vůči panu D.B. Na druhé straně Corte di cassazione

(Kasační soud) připomíná, že právní úprava legislativního nařízení č. 58/1998 v celém rozsahu spadá do působnosti unijního práva ve smyslu článku 51 Listiny práv EU a že znění čl. 47 odst. 2 Listiny práv EU je v podstatě srovnatelné se zněním čl. 6 odst. 1 EÚLP. Článek 47 tedy musí být vykládán - ve smyslu čl. 52 odst. 3 výše uvedené Listiny - v souladu s výkladem, který ESLP učinil ve vztahu k výše uvedenému článku 6.

- 8 Zejména se podle Corte di cassazione (Kasační soud) výše uvedené „právo nevypovídat“ a obecněji právo na obhajobu musí uplatnit nejen v trestním řízení, ale také v osobních slyšeních, která nařídila CONSOB v rámci své dohledové činnosti, jež může předcházet zahájení sankčního řízení „trestní“ povahy vůči osobám, které jsou identifikovány jako pachatelé protiprávního jednání. Výše uvedený soud má totiž za to, že osobě, která je obviněna z deliktu obchodování zasvěcených osob, musí být přiznáno právo na to, aby nebyla nucena, pod hrozbou vysoké peněžité sankce - jako je sankce uplatňovaná vůči panu D.B. - učinit prohlášení, která mohou být následně použita jako důkaz proti této osobě.
- 9 Na podporu tohoto výkladu uvedený soud uplatňuje nejen článek 24 italské Ústavy, ale také článek 6 EÚLP, jak je vykládán ze strany ESLP, a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v oblasti ochrany hospodářské soutěže, ze které vyplývá zásada, podle které Komise nemůže podniku uložit povinnost poskytnout jí odpovědi prostřednictvím kterých by byl podnik nucen přiznat existenci protiprávního jednání, zatímco je to naopak Komise, která musí poskytnout důkazy týkající se výše uvedeného protiprávního jednání.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 10 Corte costituzionale (Ústavní soud) má za to, že pochybnost ohledně ústavnosti nastíněná ze strany Corte di cassazione (Kasační soud) spočívá v podstatě v posouzení, zda je ústavně legitimní sankcionovat podle článku 187-n osobu, která odmítá odpovědět na otázky, ze kterých by mohla vyplynout její vlastní odpovědnost, v rámci slyšení nařízeného ze strany CONSOB při výkonu jejích dohledových funkcí, a zejména ve stanovení toho, zda se „právo nevypovídat“, na které odkazuje Corte di cassazione (Kasační soud), uplatní kromě trestních řízení také na výše uvedená osobní slyšení nařízená ze strany CONSOB.
- 11 Corte costituzionale (Ústavní soud) především uvádí, že v italském právním řádu byl v důsledku legislativního nařízení č. 129/2017 rozsah působnosti článku 187-n rozšířen tak, že sankcionuje nejen osoby, které ve stanovené lhůtě nevyhoví žádostem orgánů nebo zpozdí výkon jejich funkcí, ale obecněji také osoby, které s příslušnými orgány nespolupracují za účelem výkonu příslušných dohledových funkcí. Mezi dohledovými funkcemi CONSOB podle článku 187-g odst. 3 písm. c) legislativního nařízení č. 58/1998 figuruje pravomoc „přistoupit k osobnímu slyšení“ ve vztahu ke „komukoli, kdo může být informován o skutkových okolnostech“. Nicméně ve prospěch osoby, kterou již CONSOB identifikoval jako

možného pachatele protiprávního jednání, jehož zjištění spadá do pravomoci tohoto orgánu a je potrestáno „v zásadě trestní“ správní sankcí, není stanoveno žádné právo nevypovídat.

- 12 Corte costituzionale (Ústavní soud) na jedné straně uvádí, že případné prohlášení protiústavnosti článku 187-n, jelikož byl do italského právního řádu zaveden při provádění zvláštní povinnosti plynoucí ze sekundárního práva EU, by mohlo být v rozporu s unijním právem a zejména s povinností vyplývající z čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení č. 596/2014, které zrušilo a nahradilo směrnicí 2003/6/ES. Na druhé straně výše uvedená povinnost vyplývající ze sekundárního práva EU nemusí být slučitelná s články 47 a 48 Listiny práv EU, které také zdá se uznávají základní právo jednotlivce nepřispívat k vlastnímu sebeobviňování a nebýt nucen učinit prohlášení mající povahu přiznání, a to v rámci stejného rozsahu, který lze odvodit z článku 6 EÚLP a článku 24 Ústavy.
- 13 S odkazem na tato ustanovení Listiny práv EU a v duchu loajální spolupráce mezi vnitrostátními a evropskými soudy při definování společných úrovní ochrany základních práv - cíl zásadního významu v oblasti, jako je posuzovaná oblast, která je předmětem harmonizace právních předpisů - považuje Corte costituzionale (Ústavní soud) za nezbytné dotázat se Soudního dvora, před rozhodnutím o otázce ústavnosti, která mu byla předložena, jaký je přesný výklad a případně platnost, ve světle článků 47 a 48 Listiny práv EU, článku 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES, která je stále použitelná *ratione temporis*, jakož i článku 30 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 596/2014.
- 14 Na podporu své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Corte costituzionale (Ústavní soud) především připomíná, že všechna ustanovení italské Ústavy, EÚLP, Mezinárodního paktu a Listiny práv EU, na které se odvolává Corte di cassazione (Kasační soud), se shodují v uznání práva jednotlivce nepřispívat k vlastnímu sebeobviňování a nebýt nucen učinit prohlášení mající povahu přiznání (*nemo tenetur se ipsum accusare*). Podle Corte costituzionale (Ústavní soud) však výše uvedené právo samo o sobě nemůže ospravedlnit odmítnutí osoby dostavit se ke slyšení, které nařídil CONSOB, ani její bezdůvodné oddalování dostavení se k tomuto slyšení, a to pod podmínkou, že je zaručeno - na rozdíl od toho, jak tomu bylo v řízení proti panu D.B. - její právo neodpovídat na otázky, které jsou jí položeny během samotného slyšení.
- 15 Corte costituzionale (Ústavní soud) rovněž odkazuje na svou ustálenou judikaturu týkající se „práva nevypovídat“, které náleží obviněnému, podle které je toto právo, i když není výslovně uvedeno v Ústavě, potvrzeno jako „zásadní důsledek nedotknutelnosti práva na obhajobu“ a zaručuje obviněnému možnost odmítnout podat svědeckou výpověď a obecněji využít práva neodpovídat na otázky soudu nebo vyšetřujícího orgánu. Corte costituzionale (Ústavní soud) zejména uvádí, že dosud nebyl nikdy vyzván k tomu, aby posoudil, zda a do jaké míry je výše uvedené právo nevypovídat, které patří k nezadatelným lidským právům, jež charakterizují italskou ústavní identitu, použitelné i v rámci správních řízení vedoucích k uložení sankcí „trestní“ povahy podle kritérií Engel. Při několika

příležitostech však uvedl, že jednotlivé záruky uznané v trestní oblasti v EÚLP a v samotné italské Ústavě se vztahují také na správní sankce „trestní“ povahy a že zejména správní sankce stanovené v italském právním řádu v oblasti obchodování zasvěcených osob představují, z důvodu jejich obzvláště „postihující“ povahy, opatření „trestní“ povahy, jak bylo ostatně uznáno samotným Soudním dvorem (viz rozsudek ze dne 20. března 2018, C-596/16 a C-597/16, Di Puma a Consob, bod 38).

- 16 Corte costituzionale (Ústavní soud) pak znovu odkazuje na argument Corte di cassazione (Kasační soud), podle něhož se zdá být logické přiznat osobě, která je obviněna z deliktu obchodování zasvěcených osob, stejná práva na obhajobu, která italská Ústava přiznává osobě, která je podezřelá ze spáchání trestného činu. Podle Corte costituzionale (Ústavní soud) tato úvaha platí tím spíše, pokud existuje riziko, že osoba podezřelá z uvedeného správního deliktu, která by musela spolupracovat s dohledovým orgánem ve smyslu italského práva a sekundárního práva Evropské unie, by ve skutečnosti mohla přispět ke zformulování trestního obvinění vůči své osobě.
- 17 V tomto ohledu totiž Corte costituzionale (Ústavní soud) připomíná, že v italském právním řádu obchodování zasvěcených osob představuje současně jak správní delikt (článek 187-a legislativního nařízení č. 58/1998), tak trestný čin (článek 184 výše uvedeného legislativního nařízení), a že příslušná řízení mohou být zahájena a může v nich být pokračováno souběžně, jak tomu ostatně bylo v případě pana D.B., a to v rozsahu, v jakém je to slučitelné se zásadou *ne bis in idem* (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 2018, C-537/16, Garlsson Real Estate SA a další, body 42–63). V důsledku toho, i když v trestním řízení není dovoleno použít prohlášení učiněná vůči správnímu orgánu bez záruk práva na obhajobu - včetně poučení o právu nevypovídat - je dost dobře možné, že tato prohlášení, získaná správním orgánem prostřednictvím hrozby sankcí pro případ nespolupráce, mohou skutečně poskytnout tomuto orgánu zásadní informace za účelem získání dalších důkazů o protiprávním jednání, které budou použity také v následném trestním řízení proti pachateli tohoto jednání.
- 18 Corte costituzionale (Ústavní soud) tedy uvádí, že pochybnosti vznesené ze strany Corte di cassazione (Kasační soud) jsou potvrzeny judikaturou ESLP v oblasti článku 6 EÚLP, na základě které právo nespolupracovat na vlastním sebeobviňování a právo nebýt nucen učinit prohlášení mající povahu přiznání zahrnuje právo každého, kdo je účastníkem správního řízení, které by mohlo vyústit v uplatnění „trestních“ sankcí proti jeho osobě, nebýt povinen, pod hrozbou sankce v případě nesplnění, poskytnout orgánům odpovědi, ze kterých by mohla vyplynout jeho odpovědnost (viz rozsudky ze dne 4. října 2005, Shannon proti Spojenému království, body 38–41, a ze dne 5. dubna 2012, Chambaz proti Švýcarsku, body 50–58). V tomto ohledu Corte costituzionale (Ústavní soud) připomíná zejména rozsudek ESLP ve věci J.B. proti Švýcarsku, ve kterém byla potvrzena nezbytnost přiznat všechny záruky zaručené EÚLP v trestní oblasti, zejména „právo nevypovídat“, ve prospěch osoby, proti které bylo zahájeno správní vyšetřování týkající se daňových deliktů a které byly uloženy peněžité

sankce „trestní“ povahy z důvodu, že tato osoba opakovaně neodpověděla na žádosti o objasnění, které formuloval orgán příslušný k provedení tohoto vyšetřování.

- 19 Corte costituzionale (Ústavní soud) rovněž uplatňuje judikaturu Soudního dvora v oblasti práva nevypovídat a protisoutěžních jednání, na základě které existuje povinnost podniku poskytnout Komisi všechny informace týkající se předmětu šetření, vyhovět jejím žádostem o předložení již existujících dokumentů a odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí, přičemž porušení práva na obhajobu může nastat pouze tehdy, jsou-li podniku položeny otázky zaměřené v zásadě na přiznání spáchání protiprávního jednání ze strany podniku, neboť je na Komisi, aby v tomto ohledu předložila důkazy (viz rozsudky ze dne 18. října 1989, C-374/87, Orkem, bod 27, ze dne 29. června 2006, C-301/04 P, SGL Carbon AG, body 40 a 44–49, a ze dne 20. února 2001, T-112/98, Mannesmannröhren-Werke AG, body 77–78). Zejména podle této judikatury není povinnost odpovědět na otázky položené Komisí v rozporu s právem na obhajobu, ani s právem na spravedlivý proces, neboť „nic nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonáváje tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích (...) mají jiný význam nežli ten, který jim připisuje Komise (viz rozsudky ze dne 20. února 2001, T-112/98, body 77–78, a ze dne 29. června 2006, C-301/04 P, body 44–49).
- 20 Corte costituzionale (Ústavní soud) však uvádí, že výše uvedená judikatura Soudního dvora vznikla ve vztahu k právníkům osobám a nikoli fyzickým osobám, z velké části v době před přijetím Listiny práv EU a předtím, než byla Listině práv EU přiznána stejná právní síla jako mají Smlouvy. Navíc podle Corte costituzionale (Ústavní soud) se tato posuzovaná judikatura nezdá být snadno slučitelná s „trestní“ povahou správních sankcí stanovených v italském právním řádu v oblasti obchodování zasvěcených osob, ani v souladu s výše uvedenou judikaturou ESLP, který naopak zdá se uznává mnohem větší rozšíření práva obviněného nevypovídat, a to i v rámci správních řízení směřujících k uložení sankcí „trestní“ povahy.
- 21 Stejně tak Corte costituzionale (Ústavní soud) uvádí, že Soudní dvůr zdá se nikdy neřešil otázku, zda články 47 a 48 Listiny práv EU, ve světle výše uvedené judikatury ESLP týkající se článku 6 EÚLP, ukládají povinnost vztáhnout právo obviněného nevypovídat také na správní řízení, která mohou být zakončena uplatněním sankcí „trestní“ povahy. Dokonce ani sekundární právo Evropské unie dosud neposkytlo odpověď na tuto otázku, která byla naopak záměrně ponechána nezodpovězena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 (viz bod 11 odůvodnění).
- 22 S ohledem na výše uvedené skutečnosti Corte costituzionale (Ústavní soud) uvádí, že je nezbytné vyjasnit, zda čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6/ES a čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 596/2014 musí být vykládány v tom smyslu, že umožňují členskému státu, aby nesankcionoval osobu, která odmítá odpovědět na

otázky příslušného orgánu, na základě kterých může vyvstat její odpovědnost za protiprávní jednání sankcionované trestními sankcemi nebo správními sankcemi „trestní“ povahy. A to i ve vztahu k výrazu „v souladu s [...] vnitrostátními právními předpisy“ členských států uvedenému v čl. 14 odst. 1 výše uvedené směrnice a výrazu „v souladu s vnitrostátním právem“ uvedenému v čl. 30 odst. 1 výše uvedeného nařízení, což jsou výrazy, které se zdají v každém případě chránit potřebu dodržovat standardy ochrany základních práv uznaných právními řády členských států v případě, že by tento standard byl vyšší než práva přiznaná na úrovni unijního práva.

PRACOVNÍ DOKUMENT